

ЯВЛЕНИЕ VII.

Г. ДАНДЕНЪ, ЛЮБЕНЪ.

Г. ДАНДЕНЪ (Полека и на страна).

Ето предашниятъ ми человѣкъ. Дай Боже да
можи веднажъ да са реши да даде свидѣтел-
ство на бащата и на майката, за онова за ко-
ето не щатъ никакъ да вярватъ!

ЛЮБЕНЪ.

Ахъ! ето та, Г-не бжрборку, когото толкозъ
молихъ, да не казва никому, и който ми са
толкозъ обрече! ти си билъ едно бжбрище, да
отивашъ да казвашъ онова, що ти го казахъ
тайно.

Г. ДАНДЕНЪ.

Азъ?

ЛЮБЕНЪ.

Да, отиде та каза всичкото на мжжа й, ти
си причината та направи той толкова кржмола.
И сжмъ много зарадванъ че имашъ язикъ; и
това ще ма научи да ти не казвамъ вече нищо.

Г. ДАНДЕНЪ.

Слушай, приятелю мой.

ЛЮБЕНЪ.

Ако не беше бжбралъ, щяхъ да ти прекажа,
всичко каквото са преминува въ този часъ; но,